

Arrest

nr. 141 149 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 13 september 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 april 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

1.3. Verzoekers dienen bij schrijven van 4 oktober 2012 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 5 juli 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 26 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 04.10.2012 door (de advocaat van) betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

De elementen: duurzame sociale binden, humanitaire redenen, sublieme integratie, kennis van het Frans, schoolgaan van de kinderen, sociale meelevendheid, gemengd onder de Belgische bevolking en vrienden en kennissen, in eigen levensonderhoud willen voorzien, werkwilg, nooit in aanraking gekomen met het gerecht, werden reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Wij verwijzen dan ook naar de beslissing die werd genomen op 20.04.2012".

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat 'de elementen : duurzame sociale banden, humanitaire redenen, sublieme integratie, kennis van het Frans, schoolgaan van de kinderen, sociale meelevendheid, gemengd onder de Belgische bevolking en vrienden in kennissen, in eigen levensonderhoud willen voorzien, werkwilg, nooit in aanraking gekomen met het gerecht, werden reeds

ingeroepen tijdens de vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 (...). Wij verwijzen dan ook naar de beslissing die werd genomen op 20.04.2012.'

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet zonder meer kan stellen dat de aanvraag van verzoekers dd. 04.10.2011 volledig dezelfde is als de eerdere aanvraag, die op 13.09.2011 werd gedaan.

Dat er tussen de twee aanvragen namelijk een jaar tijd voorbij is gegaan, waarbij verzoekers nog verder aan hun integratie en duurzame lokale verankering hebben gewerkt. Dat zij bij hun aanvraag ook tal van nieuwe documenten hebben gevoegd die de verdere evolutie in hun integratie aantoont.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aldus niet zomaar mag oordelen dat de huidige aanvraag overeenstemt met de vorige en dat er dus ook zonder meer dezelfde beslissing genomen mag worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook tekortschiet in haar motivatieplicht door geen enkele verwijzing naar de nieuwe elementen in de bestreden elementen op te nemen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk de ontvankelijkheid van de aanvraag dient te beoordelen op grond van alle elementen in het dossier op het ogenblik dat deze beslissing genomen wordt. Dat er in dit dossier, enkel en alleen al door het verloop van meer dan een jaar tijd, nieuwe elementen in het dossier zijn bijgekomen. Dat verzoekers bovendien ook niet hebben nagelaten om bij hun aanvraag nieuwe stukken te voegen, en gedurende de behandelingstermijn van de aanvraag nog enkele actualisaties door te voeren en nieuwe stukken aan Dienst Vreemdelingenzaken te verzenden.

Dat de bestreden beslissing hierover met geen woord rept.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) [...]"

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van de (artikelen 2 en 3 van de) wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met het motief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van

de materiële motiveringsplicht. Verzoekers beroepen zich ook op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu oordeelde verweerder dat de door verzoekers in de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf aangehaalde elementen reeds werden ingeroepen in een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat kan worden volstaan met een verwijzing naar de beslissing van 20 april 2012 die aangaande deze eerdere verblijfsaanvraag werd genomen.

Verzoekers stellen niet akkoord te kunnen gaan met voorgaande beoordeling van verweerder en geven aan dat tussen het indienen van de beide aanvragen om machtiging tot verblijf een jaar is verstreken, waarin zij verder aan hun integratie en duurzame lokale verankering werkten en dat zij ook nieuwe stukken voegden ter staving van hun aanvraag die de verdere evolutie inzake hun integratie aantoonde. Zij zijn van mening dat enkel en alleen al door het tijdsverloop tussen de aanvragen nieuwe elementen in het dossier zijn bijgekomen. Zij stellen dat aldus niet zonder meer kan worden gesteld dat de aanvragen volledig hetzelfde zijn. Zij zijn ook van mening dat een nadere motivering zich opdrong betreffende de nieuwe stukken en/of elementen van hun aanvraag.

Nergens in hun verzoekschrift geven verzoekers evenwel duidelijk aan op welk vlak hun thans voorliggende verblijfsaanvraag – die bovendien reeds werd ingediend binnen zes maanden nadat inzake de eerste verblijfsaanvraag een beslissing werd genomen – wezenlijk verschilt van hun eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf. Het louter verwijzen naar het tijdsverloop dat intussen was verstreken kan hiertoe bezwaarlijk volstaan. Ook in algemene termen verwijzen naar het verder werken aan hun integratie en lokale verankering sinds de eerste verblijfsaanvraag volstaat niet om aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de huidige aanvraag is gesteund op dezelfde elementen als de eerste verblijfsaanvraag. Evenmin kan een dergelijke kennelijke onredelijkheid worden vastgesteld door middel van een raadpleging van het administratief dossier. Uit een vergelijking van de twee verblijfsaanvragen blijkt integendeel dat de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf is gebaseerd op precies dezelfde elementen als de eerste verblijfsaanvraag van 13 september 2011. De thans voorliggende verblijfsaanvraag vormt zo een woordelijke kopie van de eerste verblijfsaanvraag. Hierin wordt op geen enkele wijze geduid in welke zin een nieuwe verblijfsaanvraag – gelet op de eerder tussengekomen beslissing van 20 april 2012 inzake de eerste aanvraag – was gerechtvaardigd of welke nieuwe elementen alsnog een verblijfsmachtiging konden verantwoorden. Verzoekers betogen thans in hun verzoekschrift weliswaar dat zij niet hebben nagelaten nieuwe stukken bij hun aanvraag te voegen en bovendien nog enkele actualisaties zouden hebben doorgevoerd, doch maken niet concreet aannemelijk dat deze nieuwe stukken – die slechts voortbouwen op dezelfde elementen die reeds werden aangehaald in de eerste verblijfsaanvraag, doch die dateren van een latere datum en aldus enkel aantonen dat er in tussentijd een tijdsverloop is geweest – het bewijs vormen van een gewijzigde aanvraag. Het enkele gegeven dat verzoekers ter staving van de thans voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf nieuwe verklaringen van derden voegden, heeft zo nog niet tot gevolg dat niet kon worden vastgesteld dat beide aanvragen zijn gesteund op dezelfde elementen waardoor kon worden verwezen naar de beoordeling die betreffende deze elementen reeds werd gemaakt in de beslissing 20 april 2012. Het indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag kan zo ook niet tot doel hebben het bestuur ertoe te bewegen over te gaan tot een herbeoordeling van de elementen waarvan het reeds vaststelde dat deze een verblijfsmachtiging voor meer dan drie maanden in het Rijk niet verantwoorden. Er blijkt in casu niet dat de nieuwe stukken waarop verzoekers doelen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat de twee verblijfsaanvragen een identieke kopie van elkaar betreffen, waarbij wordt opgemerkt dat de omschrijving van de elementen die de verblijfsmachtiging in

België moeten rechtvaardigen dienen te worden opgenomen in de verblijfsaanvraag zelf en de overgemaakte documenten er slechts toe strekken een objectief bewijs te vormen van de in deze verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, en verzoekers tonen door het louter verwijzen naar deze door hen aangebrachte stukken nog niet aan dat verweerder ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat de elementen die aan beide aanvragen ten grondslag liggen dezelfde zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder omtrent deze bewijsstukken nog een bijkomend onderzoek diende te verrichten of in een bijkomende motivering hieromtrent diende te voorzien.

Verzoekers tonen, gelet op bovenstaande uiteenzetting, niet aan dat verweerder niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens en evenmin dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat de naar aanleiding van de tweede verblijfsaanvraag ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen naar aanleiding van hun eerste verblijfsaanvraag, waardoor kon worden volstaan met een verwijzing naar de beslissing genomen inzake de eerste verblijfsaanvraag.

Verzoekers geven verder nog aan een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken. De Raad benadrukt evenwel dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekers houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS